

følgelig § 127 ikke anvendes i disse Boer. Derimod er der ingen Grund til ikke at lade samtlige almindelige Regler om Konkursens Retsvirkninger i Kapitlerne 1, 2 og 3 komme til Anvendelse ogsaa i disse Boer, saa meget mere som disse Kapitler i det Væsentlige kun indeholde en Kodifikation af det, som stemmer med Sagens Natur og den gjældende Ret. Særlig maa fremhæves, at de noget forandrede Bestemmelser med Hensyn til Konkursordenen (Kapitel 5) bør anvendes overalt, hvor en Konkursopgjørelse skal finde Sted.

§ 146 er omtalt ovenfor (Side 88 Anm.)

Da det ikke kan anses for hensigtsmæssigt, at et Bo, hvis Behandling er begyndt, forinden denne Lov maatte træde i Kraft, fra dette Tidspunkt skulde gaa over til Behandling efter det foreslaaede nye System — hvad ogsaa kun vilde kunne ske med mange Væmpelser — er det fundet rigtigst at affære Lovens Anvendelse paa saadanne Boer (§ 147).

Inden man slutter Bemærkningerne til Lovforslagets første Afsnit, er der endnu Anledning til at komme tilbage til det Spørgsmaal, som i Kommissionen har været Gjenstand for omhyggelig Drøftelse, om det maatte være tilraadeligt i Forbindelse med Reglerne om Behandlingen af Konkursboer, tillige at give nogle nye Bestemmelser om Organisation af Skifteretterne ved Behandlingen af de større Handelsfallitboer. Uagtet Bestyrelsen af Boets Anliggender efter Lovforslaget væsentlig vil blive lagt i Hænderne paa en Kurator i Forbindelse med det af Forbringshaverne selv valgte Kreditorudvalg, har det været under Overveelse, hvorvidt det vilde være ønskeligt, at Skifteretten, der dog, som ovenfor udviklet, ikke blot i Almindelighed har en vis Tilhørsmyndighed, men, foruden den judicielle Myndighed i strengere Forstand, ved flere Leiligheder har ved Skøn at træffe saare vigtige Afgjørelser — se t. Ex. Lovforslagets §§ 41, 53, 56—57, 64, 66, 78, 84, 100 Lit. e—g og

101 2det Stykke — udfyredes med særlig Sagkundskab.

Foraaavd det allerhøist nedsatte Kommission til Udarbejdelse af Udkast til en Søs og Handelslov i sin Erklæring over Sagen, ifølge denne Betragtning, har udtalt sig for, at det ved Kongelig Anordning burde kunne bestemmes, at Skifteretterne i de større Handelsbyer udenfor Kjøbenhavn i betydeligere Handelsfallitboer skulde tiltrædes af et Par handelskyndige Medlemmer, har Proceskommissionen imidlertid forment, at det i ethvert Fald ikke vilde være betimeligt nu eller ved denne Leilighed at foretage Skridt i den antydede Retning. Mere kunde vistnok tale for at følge Søs og Handelslovkommissionens Indstilling om at henlægge Handelsfallitboerne i Kjøbenhavn under Søs og Handelsretten, navnlig med Hensyn til, at denne er en allerede bestaaende Institution, som det derhos neppe vilde være forbundet med store Vanskeligheder at give en saadan hyderligere Udvikling, som vilde udkræves til Opnaelsen af det tilsigtede Siemed. Ikke bestomindre har Kommissionens Flertal heller ikke, hvad Kjøbenhavn angaar, anset det for tilraadeligt nu at bringe Forandringer i Forflag, som skønnes mindre nødvendige efter den hele Ordning af Konkursboers Behandling, der er bragt i Forflag, og som derhos dog mulig kunde foregribe den forestaaende almindelige Retsorganisation. Et Mindretal i Kommissionen har derimod ikke kunnet opgibe den Ansæelse, at det er naturligt og rigtig, naar der, som Tilfældet er i Kjøbenhavn, findes en særligt til Behandlingen af Handelsager organiseret, med behørig Sagkundskab udfyret Ret, da ogsaa at henlægge Behandlingen af Handelsfallitboer under denne Ret. Dette har man gjort andre Steder, hvor der findes særegne Handelsretter, saasom i Preussien og Frankrig, og ligesom der formentlig maatte endog fortrinsvis turde være god Brug for det særegne Kjendskab til Handelsforholdene ved Behandlingen af Handelsfallitboer, saaledes fremtræder det efter Mindretallets Formening som en Synderlighed, at den judicielle Afgjørelse af Tvistigheder i Handelsforhold henlægges under